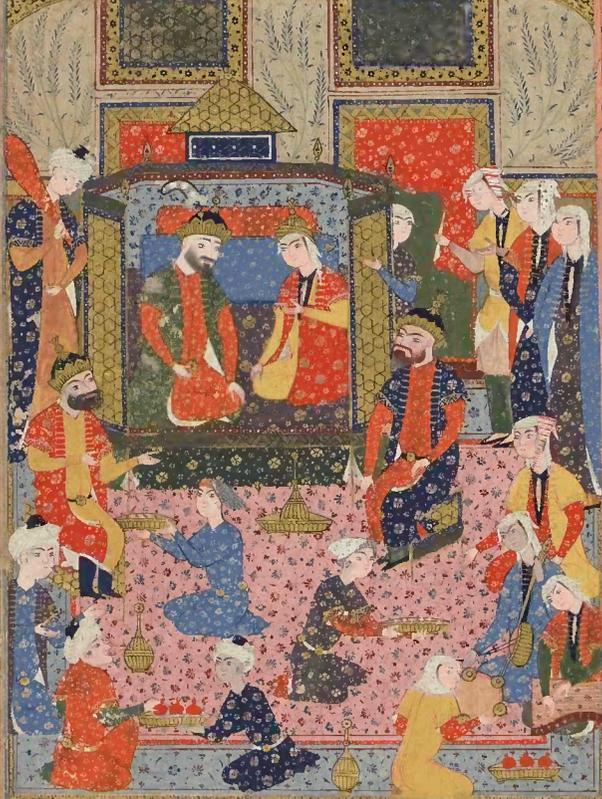

چرخ زمین و نوروز
 نوازندگان می درود
 بر آواز سینه سحرآمیز
 بر آواز سینه سحرآمیز
 بر آواز سینه سحرآمیز
 بر آواز سینه سحرآمیز

در آن مجلس اسرار
 کاش میباید روزگار
 که از آلهای چشمان
 کاش میباید روزگار
 کاش میباید روزگار
 کاش میباید روزگار

بزرگان بودند از خاک
شاهش را جهان داور
بنازم کجی و درشت او
چون کوب از چرخ خروید
جهان کرد در سکه نامت
جهان بین که با هرمان
بجایی که کیمت ماسک
در آمیزه جام امرو
تویی تاج غنی زان قیام
درین بیخ زینکین چون
کراوات از غم تمیز
کلف تا پوشند نیری
چی گتم دور چه پروانم
شاهزادگان کینان
شب جشن بودان بیروز
بزنود کاش از خوش
بودی و لولوی دگر
نواخته ندان پی چه کمان
پاسانی از بادو جای بار
رخز را لبان بادو چون

پرور هم شادو هم شادک
تویی کوب دران جوان
زین کجی فرخ بگرم
ز نامه با بی چه اورش
بران جام داران چه پند
چنان بر که برسی امرو
سر پر راسش با کما
کفل در حن مانده خور
رسا از رسم بچ بون
منه او بر تو در حسری
کجا بودم او هم کجا گتم
کندی بارارت جفته فان
پری کیران چون ریحی ساز
برسم معان بوی خوش خند
عمی بر بشت آبشادی
نواستین بود هر دو کمان

روز نده نوشا در بر شاه
جهانزیت ست و نای
سندول برین دلزبان
بشخی که کیمت ساری
چو کجی خوش کسرتی
بر شغل کاره زرای اوری
توساوی کن ارشاد خوان
اگر شد سهی هر شاهستان
توزان بر تو بهرم دانی
دراز کریان صاب زان
چو شب زویر عزیزان کرد
سروشتری افسکی کند
مگر کاشی بر روز نده لعل
ز یاد چنان آشی بر دست
چو شکرک بودند با بار
ز چا دو کون لاله نوزاد

نرفران تراز نره در صفا
کلف با پوشتی کیمیا
سکند که شکر بر شست او
بران جان اگر جهان ملی
که با هرمانا مناسد سپهر
بران شخت کیران با چو
ولایت شان کند نوی
سوروشه را با چو
تو با آجی از جدان شند
توسر بنهادی در کینان
سرخ باب تکو آبی
تویی مانده باست کربانی
سرماف رسک با کرد
زود او آید کیم سپهر مند
برایش سنا ز بی شغل
که نهار کاران از دست
سور سپید او درو با بند
شانه خا و هر دو بی وز
ز چا دو کون کل با چو بار
ز چا دو کون کل با چو بار

